

Spm. nr. S 1156

Til justitsministeren (10/2 99) af:

Inge Dahl-Sørensen (V):

»Hvilke skridt vil ministeren i samarbejde med ministerkolleger, Euro- og Interpol, politimyndigheder, udlændingedirektorat m.v. tage for at stoppe den kriminalitet - ja ligefrem terror, som udøves af visse 2. generationsindvandrergrupper i de største danske byer?«

Begrundelse

I medierne omtales for tiden de meget alvorlige problemer, der er opstået i Randers, fordi politimyndigheder og domstole ikke har set sig i stand til at stoppe den kriminalitet - grænsende til terror, som udøves af visse grupper af yngre 2. generationsindvandrere. Problemet eksisterer også i Københavnsområdet, Odense, Århus og Aalborg, hvor det har været omtalt i medierne inden for de seneste måneder.

Kriminaliteten drejer sig bl.a. om vold og trusler om vold og endog trusler om drab, der har ramt danske borgere. De pågældende trusler er også rettet mod navngivne politifolk, dommere og repræsentanter for anklagemyndigheden. I kriminaliteten indgår også pengeafpresning, handel med narke, røverier og indbrud og anden grov kriminalitet. Tilsyneladende benyttes truslerne også til at tvinge danske unge til at deltage i bandernes kriminalitet.

Nogle danske borgere, der er ramt af truslerne, har endog måttet gå under jorden - en enkelt endda i udlandet, fordi politiet ikke kunne garantere de pågældendes sikkerhed.

»Indvandrerne« er tilsyneladende hovedsagelig såkaldte »flygtninge« eller angiveligt sønner af »flygtninge«, der er kommet til landet gennem familiesammenføring til trods for familiernes tilknytning til terroristmiljøer i Mellemøsten. Enkelte er endda født her i landet. De pågældende vil ikke kunne udvises, da de har permanent opholdstilladelse, ja adskillige har endda opnået dansk statsborgerskab.

Svar (17/2 99)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Justitsministeriet har til brug for besvarelsen af spørgsmålet anmodet Foreningen af politime-

stre i Danmark, Politidirektøren i København samt Rigspolitichefen om en udtalelse.

Når disse udtalelser foreligger, vil ministeriet vende tilbage til sagen.

Spm. nr. S 1056

Til skatteministeren (1/2 99) af:

Ole Donner (DF):

»Vil ministeren bekræfte eller afkræfte presseforlydender om, at regeringen positivt overvejer at afskaffe fradragsretten for udgifter til befordring mellem hjem og arbejde, og er ministeren i øvrigt enig i, at en afskaffelse af fradragsretten for udgifter til befordring mellem hjem og arbejde vil forværre landsbysamfundenes situation?«

Svar (11/2 99)

Skatteministeren (Ole Stavad):

Med den gradvise sænkning af personskatterne for de laveste indkomster, som det skete ved Pinsepakken, har regeringen ønsket at genetablere en rimelig fordeling af skattebyrderne. En del af finansieringen er tilvejebragt ved at gøre fradragenes værdi mindre, deriblandt befodringsfradraget. Det er regeringens opfattelse, at der i skattesystemet bruges for mange penge til at finansiere fradrag, og at dette medvirker til at hæmme gennemsigtigheden i skattesystemet. Men for at sikre, at alle opnår en økonomisk gevinst ved at arbejde i forhold til at oppebære dagpenge eller kontanthjælp, får de lavere lønnede en forhøjelse af befodringsfradraget, som aftrappes med voksende indkomst. Det forhøjede fradrag, som indføres fra og med 2002, kompenserer altså for den lavere skatteværdi af fradraget og styrker samtidig beskæftigelsen.

Jeg kan oplyse, at regeringen ikke har planer om yderligere ændringer af befodringsfradraget.

At regeringen og Folketinget er opmærksom på landdistrikternes situation, viste sig ved skattereformen i 1993. Som en del af reformen blev det vedtaget at give fradrag med normalsatsen for daglig befordring mellem 24 og 100 km og 1/4 af satsen for befordring derudover. Fra og med 1995 har der været fradrag med halvsats for den del af den daglige befordring, der overstiger 100 km. Før skattereformen var den